ԳՐԱԿԱՆ

ԵՍ ԿԱՐՕՏՑԱՅ

Հաճոյքով տեղ կու տանք Գր. Միհրանեանի հետեւեալ կարճ գրութեան: Կարապետ Միհրանեան, բնիկ Սաղիմացի, մին է պատուական այն հայորդիներէն՝ որոնք 1948ի դէպքերուն, հարկադրաբար, ֆիզիքապէս միայն հեռացած են Ս. Քաղաքէն, երբեք սակայն չխզելով իրենց սրտի ու մտքի կապերը Հայ Երուսաղէմէն: Ուրախ ենք, որ հակառակ իր յառաջացեալ տարիքին ու հիւանդագին վիճակին, Գր. Միհրանեան իր բարի սրտէն մտքին փոխանցուած կայծերը իր կարգին կը փոխանցէ «Սիոն»ին:

ԽՄԲ.

Կարօտցայ ես քեզ, ծննդավայրն իմ սիրուն, որբութեամբ և խորհուրդներով լեցուն։ Կարօտցայ ես քեզ, ուր մեր Տէրը մարդացաւ, ապրեցաւ և անմահութիւն քարոզեց մեզի, ուր շրջեցաւ ջուրերու վրայ, ծովերու վրայ քալեց և փոթորիկները սաստեց, և ուր իր ձայնն ու շուքը կը մնան կարծես մինչև այսօր։

Լոնտոն, 7 Փետրուար 1983

Կարօտցայ ես տաճարներուդ, գիւղերուդ, քաղաքներուդ, լեռներուդ, կապոյտ երկինքիդ։ Կարօտցայ ես Հայ Երուսաղէմին, Սիոնի նուիրական բարձունքին Թառած։

Կարօտցայ երկրիս ժողովուրդին, որ տարբեր է կարծես ուրիշ ժողովուրդներէ։ Հոն ալ մարդերը կ'ապրին նոյն ցանկութիւններով, ակարութիւններով, փորձութիւններով և մեղքերով, բայց կարծես թէ անմեղօրէն կը մեղանչեն, չար կը գործեն անգիտակցաբար։ Տէր, դուն Ս Խաչիդ վրայէն Հօր Աստուծոյ աղաղակեցիր, որ ներէ անոնց, որովհետև չեն գիտեր թէ ի՞նչ կը գործեն, և այսպէս ալ մնացին մինչև այսօր։

Տէր, բարի է երկիրը, զոր Դուն ընտրեցիր։ Մեր հայրենիքին հաւասար սիրելի է մեզի ան։ Երկար դարեր մենք հայրենիք չունեցանք, ու մեր եկեղեցիները եղան մեր հայրենիքը։ Հոն ապաստանեցանք, մխիթարուեցանք, քաջալերուեցանք և մեր ինքնութիւնը պահեցինք։ Տէր, պահէ Հայ Երուսաղէմը իր եկեղեցիներով. Թող անոնց կոնթեղին ձէթը չմարի և պարծանքը մնան տառապեալ մեր ազգին։

Աշխարհ կ'ապրի վտանգաւոր ժամանակներու մէջ, բայց դուն, Տէր, պահէ զայն ամէն չարէ, Երուսաղէմիդ սիրոյն համար։

Կ. ՄԻՀՐԱՆԵԱՆ

կամ տեսանելի տարրկան է, որ շնորհաց նշան և միջնորդ լինելու համար, Քրիստոսէ հաստատուած գործողութեան մը առիթով կը գործածուի անձի մը վրայ։ Խորհուրդներու նիւթ և ձև բառերը հնաւանդ բացատրութիւններ չեն և Լատիններուն մէջ անգամ, որոնց մէջ աւելի յուզուեցան և ճշմարտուեցան խորհուրդներու վարդապետութիւնները, անոնք ԺԳ. Դարէն առաջ գործածուած չեն գտնուիր, և անոնց առաջին հեղինակը կը համարուի Գուլիէլմոս Անտիսիոդորացի (+ 1230), թէև ոչ վստահաբար։ Բայց չ'արժեր երկարել բառերուն վրայ, զի բառերը գաղափարաց նշաններ են միայն, ու գաղափարը՝ թէ խնդրոյն էութիւնը իր մէջ բան մը կը պարունակէ՝ շատ աւելի հին է, ու բոլոր Եկեղեցիները և մատենագիրները երբ խորհուրդներու վրայ խօսին՝ կը ջանան ճշդել թէ ո՞ր բանն է որ պիտի կիրարկուի։ Ուրեմն, խորհուրդներուն նիւթերը ճանչցած են աւանդութենէն և իւրաքանչիւրին հաստատութեան պարագաներէն։

(Շարունակելի՝ 32)

ՄԱՂԱՔԻԱ ԱՐՔԵՊՍ. ՕՐՄԱՆԵԱՆ

digitised by A.R.A.R.@